

Axie Oh

Fata care a căzut în adâncurile mării

Traducere din limba engleză de
Ioana Tătaru

TREI

*Pentru mama mea, care a crezut
întotdeauna în mine...*

Miturile poporului meu spun că doar o adevărată mireasă a Zeului Mării poate pune capăt mâniei sale de neoprit. Când o furtună ca din alte lumi se ridică din Marea de Est, fulgerele brăzdând cerul și apele rupând malurile, este aleasă o mireasă și dăruită Zeului Mării.

Sau sacrificată, perspectiva depinde de credința fiecăruia.

În fiecare an încep furtunile și în fiecare an o fată este adusă la mare. Nu pot să nu mă întreb dacă Shim Cheong crede în mitul acesta despre mireasa Zeului Mării. Dacă se va simți împăcată în sinea ei, înainte de sfârșit.

Sau poate vede asta ca pe un început. Există multe căi ale destinului pe care le poți urma.

De exemplu, există calea mea — drumul propriu-zis din fața mea, care se îngustează ca o fâșie printre câmpurile de orez acoperite de apă. Dacă urmez această cale, în cele din urmă ea mă va duce la plajă. Dacă mă întorc, mă va purta înapoi spre sat. Care este destinul meu? Ce destin voi prinde cu ambele mâini?

Chiar dacă aș avea posibilitatea să aleg, nu eu aș face cu adevărat alegerea. Căci, deși o mare parte din mine tânjește

după siguranța de acasă, chemarea inimii mele este infinit mai puternică. Mă trage spre marea deschisă și spre singura persoană pe care o iubesc, dincolo de orice destin.

Fratele meu, Joon.

Fulgerele scânteiază printre norii de furtună, spintecând cerul înnegrit. O jumătate de secundă mai târziu, peste câmpurile de orez bubuie un tunet.

Poteca se termină acolo unde pământul se întâlnește cu nisipul. Îmi dau jos sandalele ude și le arunc pe umăr. Prin torenții de ploaie, zăresc barca, învârtindu-se și zbu-ciumându-se pe valuri. Este o barcă mică, goală, cu un singur catarg, menită să transporte vreo opt bărbați — și pe mireasa Zeului Mării. Deja este la distanță de țarm și se îndepărtează în continuare.

Ridicându-mi fusta îmbibată de ploaie, alerg spre marea furioasă.

Aud un strigăt din barcă în clipa în care mă izbește primul val. Imediat sunt trasă dedesubt. Apa rece ca gheața îmi taie respirația. Mă rostogolesc sub apă, învârtită violent la stânga, apoi la dreapta. Mă lupt să-mi ridic gura deasupra apei, dar valurile se revarsă în și peste mine.

Nu sunt o înotătoare slabă, dar nu sunt nici una puternică și, deși mă lupt să înot, să ajung la barcă și să trăiesc, este foarte greu. S-ar putea să nu fie suficient. Mi-aș dori să nu mă fi lovit atât de tare — valurile, sarea, marea.

— Mina!

Măinile puternice îmi apucă brațele, trăgându-mă afară din apă. Sunt așezată, ferm, pe puntea care se leagănă. Fratele meu stă în fața mea, cu chipul lui familiar schimonosit de o privire cruntă.

— Ce-a fost în mintea ta? strigă Joon peste urletul vântului. Puteai să te îneci!

Un val masiv se lovește de barcă și îmi pierd echilibrul. Joon mă apucă de încheietura mâinii ca să nu mă prăbușesc peste bord.

— Am venit după tine! strig, la fel de tare. N-ar trebui să fii aici. Războinicii n-ar trebui s-o însoțească pe mireasa Zeului Mării.

Privind expresia sfidătoare de pe fața biciuită de ploaie a fratelui meu, sunt gata să izbucnesc în lacrimi. Vreau să-l trag spre țărm și să nu privească niciodată înapoi. Cum își poate risca viața în felul ăsta?

— Dacă zeul va afla de prezența ta, vei fi ucis!

Joon tresare, îndreptându-și ochii spre prora bărcii, unde o siluetă zveltă stă în picioare, cu părul șerpuindu-i în bătaia vântului.

Shim Cheong.

— Nu înțelegi, spune Joon. N-am putut... N-am putut s-o las să înfrunte singură soarta asta.

Vocea lui frântă îmi confirmă tot ce bănuisem de-a lungul timpului, tot ce speram să nu fie adevărat. Mormăi un blestem, dar Joon nu observă. Toată ființa lui este concentrată asupra ei.

Bătrânii spun că Shim Cheong a fost plămădită de Zeița Creației ca să fie ultima mireasă a Zeului Mării, cea care să-i aline toate durerile și să inaugureze o nouă eră de pace în regat. Pielea ei e făcută din cele mai pure perle. Are părul brodat din cea mai adâncă noapte și buzele colorate de sângele bărbaților.

Poate că în acest ultim detaliu este mai multă amărăciune decât adevăr.

Îmi amintesc prima dată când am văzut-o pe Shim Cheong. Stăteam cu Joon lângă râu. Era noaptea Festivalului Bărcilor de Hârtie, acum patru veri, când eu aveam doisprezece ani, iar Joon paisprezece.

Este o tradiție în satele de pe litoral să scrii dorințe pe petice de hârtie, apoi să le împătorești cu grijă în formă de bărci și să le eliberezi pe râu. Există credința că bărcile de hârtie vor duce dorințele noastre strămoșilor morți, în Tărâmul Spiritelor, unde aceștia se pot târgui cu zeii mai mici pentru a ne împlini visurile.

— Shim Cheong este poate cea mai frumoasă fată din sat, dar chipul ei este un blestem.

La auzul vocii lui Joon, m-am uitat în sus, urmărindu-i privirea până la podul care traversa râul și în centrul căruia stătea o fată.

Cu fața luminată de lună, Shim Cheong părea mai mult o zeiță decât o pământeasă. Ținea în mână o barcă de hârtie. Aceasta a căzut pe apă, din palma ei deschisă. În timp ce o priveam plutind în jos pe râu, m-am întrebat ce și-ar putea dori o fată atât de frumoasă.

Nu știam atunci că Shim Cheong era deja destinată să fie mireasa Zeului Mării.

Acum, stând pe barcă în ploaia torențială, cu tunetele care fac să-mi vibreze oasele, observ felul în care bărbații se țin departe de ea. Parcă a fost deja sacrificată, frumusețea ei din altă lume despărțind-o de noi, ceilalți. Ea aparține Zeului Mării. Este ceea ce satul a știut întotdeauna, de când a împlinit vârsta majoratului.

Mă întreb dacă se întâmplă ca, într-o singură zi, să ți se schimbe soarta. Sau dacă durează mai mult să îți fie furată viața.

Mă întreb dacă Joon a simțit singurătatea ei. Pentru că, încă de când Shim Cheong avea doisprezece ani, ea aparținea Zeului Mării și, în timp ce toată lumea o vedea ca pe cineva care va pleca într-o zi, el era singurul care voia ca ea să rămână.

— Mina, îmi spune Joon, trăgându-mă de braț. Trebuie să te ascunzi.

Privesc cum Joon caută, agitat, pe puntea descoperită, un loc în care să mă ascund. S-ar putea să nu-i pese că a încălcat una dintre cele trei reguli ale Zeului Mării, dar își face griji pentru mine.

Regulile sunt simple: fără războinici. Fără femei, în afară de mireasa Zeului Mării. Fără arme. Joon a încălcat prima regulă venind în seara asta. Eu — pe cea de-a doua.

Și pe a treia. Mâna mea pipăie cuțitul ascuns sub jacheta mea scurtă, o lamă care a aparținut cândva stră-străbunicii mele.

Barca trebuie să fi ajuns în ochiul furtunii, pentru că vântul își conținește urletul, valurile încetează să se prăbușească peste punte și chiar și ploaia își domolește ropotul necruțător.

Este întuneric peste tot, norii ascunzând lumina lunii. Mă apropiu de marginea bărcii și mă uit peste bord. În lumina fulgerului pot să-l văd. Pescarii îl văd și ei, țipetele lor fiind înghițite de noapte.

Sub barcă se mișcă un dragon albastru-argintiu, masiv.

Corpul său asemănător unui șarpe înconjoară barca, iar crestele acoperite cu solzi ale spatelui sparg oglinda apei.

Lumina fulgerului se risipește. Întunericul cade încă o dată și tot ce se mai aude este rostogolirea nesfârșită a valurilor. Tremur, imaginându-mi destinele îngrozitoare

care ne pot aștepta, fie prin înecare, fie sfârșind devorați de slujitorul Zeului Mării.

Barca geme în timp ce dragonul alunecă direct pe lângă carenă.

Care este rostul acestor întâmplări? Ce gândește Zeul Mării, când îl trimite pe servitorul său înspăimântător? Testează curajul miresei?

Clipesc, dându-mi seama că furia mi-a risipit cea mai mare parte a fricii. Mătur ambarcațiunea cu privirea. Shim Cheong încă stă la provă, dar nu mai este singură.

— Joon! strig, cu inima oprită.

El întoarce capul în direcția mea, eliberând brusc mâna lui Shim Cheong.

În spatele lor, dragonul se ridică tăcut din apă, gâtul lui lung întinzându-se spre cer. Apa de mare picură de pe solzii lui albastru-închis, căzând ca niște bănuți pe puntea bărcii.

Ochii săi negri, insondabili, sunt ațintiți asupra lui Shim Cheong.

Acesta este momentul.

Nu știu ce ar trebui să se întâmple, dar acesta este momentul pe care l-am așteptat cu toții, clipa pe care Shim Cheong a așteptat-o din ziua în care a aflat că este prea frumoasă pentru a trăi. Acesta este momentul în care ea pierde totul. Mai ales, devastator, pe tânărul pe care-l iubește.

Și, în acest moment, Shim Cheong ezită.

Își întoarce chipul dinspre dragon și ochii ei îi găsesc pe cei ai lui Joon. Ea îi aruncă o privire pe care n-am mai văzut-o până acum — una de agonie, frică și dor atât de disperat, încât îmi frânge inima. Joon scoate un sunet suflat, face un pas spre ea, apoi altul, până când ajunge în fața ei, cu brațele goale deschise larg, parcă pentru a o proteja.

Și numai și cu atât și-a pecetluit soarta. Dragonul nu-l va lăsa niciodată să plece, nu după acest act de sfi-dare. Ca pentru a dovedi temerile mele, fiara scoate un răget asurzitor, făcându-i pe toți să cadă în genunchi.

Cu excepția lui Joon. Nebunul, fiorosul și încă-pățânatul meu frate, care stă, de parcă ar putea, de unul singur, să-și protejeze dragostea de mânia Zeului Mării.

O furie insuportabilă izbucnește în mine, ridi-cându-se din stomac și strângându-și gheara pentru a mă sufoca. Zeii *au ales* să nu îndeplinească dorințele noastre — dorințele de la Festivalul Bărcilor de Hârtie, și nici micile urări pe care ni le facem în fiecare zi. De pace, de rodnicie, de dragoste. Zeii ne-au abandonat. Zeul zei-lor, Zeul Mării, *vrea* tot timpul să ia de la oamenii care-l iubesc — să ia, să ia și să nu dea niciodată.

S-ar putea ca zeii să nu ne îndeplinească dorințele. Dar eu aș putea. Pentru Joon. Eu aș putea să-i îndeplinesc dorința.

Mă reped spre prora bărcii și sar pe margine.

— Ia-mă pe mine în loc!

Îmi scot cuțitul și îmi fac o tăietură adâncă în palmă, ridicând-o apoi deasupra capului.

— Eu voi fi mireasa Zeului Mării. Îi închin lui viața mea!

Cuvintele mele sunt întâmpinate cu o tăcere totală din partea dragonului. Și imediat mă îndoiesc de toate. De ce m-ar lua Zeul Mării pe mine, în locul lui Shim Cheong? Nu am frumusețea sau eleganța ei. Am doar voința mea încăpățânată, cea despre care bunica mea spune întotdeauna că va fi blestemul meu.

Dar apoi dragonul își lasă capul în jos, întorcându-se într-o parte, așa că eu pot să privesc direct în unul dintre ochii săi negri. Este la fel de adânc și nesfârșit ca marea.

— Te rog, șoptesc eu.

În acest moment, nu mă simt frumoasă. Nu mă simt nici foarte curajoasă, mâinile îmi tremură. Dar simt în pieptul meu o căldură pe care nimic și nimeni nu mi-o poate lua. Aceasta este puterea din care mă hrănesc acum, pentru că, și dacă mi-e frică, știu că eu am făcut alegerea.

Sunt făuritoarea propriului destin.

— Mina! strigă fratele meu. Nu!

Dragonul își ridică trupul din apă, punând o părticică din greutatea sa masivă între fratele meu și mine, despărțindu-ne. În tăcere, complet înconjurată de dragon, ezit, întrebându-mă cât de mult poate înțelege.

Caut cuvintele potrivite. Adevărul.

Trag aer în piept, ridicându-mi bărbia.

— Sunt mireasa Zeului Mării.

Dragonul se îndepărtează de barcă, croind o deschidere în apa agitată.

Fără să mă uit înapoi, sar în mare.

Pe măsură ce mă scufund, vuietul valurilor se întrepruie brusc și totul e tăcere. Peste mine și în jurul meu, corpul lung și sinuos al dragonului se încolăcește și creează un vârtej enorm.

Împreună cădem prin mare.

Ciudat, dar nevoia de a respira nu mă încercă deloc. Coborârea mea este aproape... calmă. Pașnică. Asta trebuie să se datoreze dragonului. Își folosește magia pentru a mă împiedica să mă înece.

Gâtul mi se strânge și inima îmi bate cu putere, de ușurare — toate miresele dinaintea mea au supraviețuit.

Ne cufundăm în întuneric, până când marea de deasupra mea devine cer, iar noi — dragonul și cu mine — suntem ca stelele căzătoare.

Dragonul își răsuțește trupul mai aproape și, printre inelele sale care se strâng, zăresc un ochi buhăit, deschis ușor pentru a dezvălui strălucirea unui cer la miezul nopții. Timpul încetinește. Lumea se oprește. Întind mâna. Picături de sânge picură din rana deschisă a palmei mele și lasă o urmă ca de pietre prețioase, de-a lungul distanței dintre noi.

Dragonul clipește, o singură dată. Sub mine se deschide un soi de falie.

Cad prin ea, în întuneric.

* * *

Bunica mea îmi spunea adesea povești despre Tărâmul Spiritelor, un loc între cer și pământ, plin de tot felul de ființe minunate — zei și spirite și creaturi mitice. Bunica mea zicea că propria ei bunică obișnuia să-i istorisească poveștile. La urma urmei, nu toți povestitorii sunt bunici, dar toate bunicile spun povești.

Bunica mea și cu mine făceam plimbări scurte, de la câmpurile de orez și până la plajă, fiecare ținând de unul din capetele unui covoraș de bambus, rulat. Puneam covorașul pe nisipul cu pietricele și ne înlănțuiam brațele în timp ce ne așezam una lângă alta, cufundându-ne degetele de la picioare în apa răcoroasă.

Îmi amintesc cum arăta marea dimineața devreme. Soarele se ițea de la orizont și lumina o potecă aurie peste apă. Aerul salmastru ne învăluia fețele ca niște sărutări sărate. Mă aplecam mai aproape de bunica, bucurându-mă de căldura ei.

Ea pornea vorba întotdeauna cu povești, din cele cu începuturi și sfârșituri, dar, în timp ce nuanțele portocalii și violete ale dimineții se transformau în albastrul strălucitor al după-amiezii, începea să improvizeze, cu vocea ei liniștitoare ca o melodie.

— Tărâmul Spiritelor este un loc vast și magic, dar cea mai mare dintre toate minunile sale este cetatea Zeului Mării. Unii spun că Zeul Mării este foarte bătrân. Alții spun că este un bărbat în floarea vârstei, înalt ca un

copac, cu o barbă neagră ca ardezia. Și alții cred că ar putea fi chiar dragonul însuși, făcut din vânt și din apă. Dar oricum ar arăta Zeul Mării, zeii și spiritele regatului îl ascultă, pentru că el este zeul zeilor și conducătorul tuturor.

Toată viața mea, am trăit înconjurată de zei. Sunt mii — zeul fântâniei din centrul satului nostru, care cântă prin orăcăitul broaștelor; zeița adierii, care vine dinspre vest pe măsură ce răsare luna; zeul pârâului din grădina noastră, căruia Joon și cu mine obișnuiam să-i lăsăm ofrande de prăjituri din noroi și plăcinte din flori de lotus. Lumea este plină de zei minori, pentru că fiecare parte a naturii are un paznic care o veghează și o protejează.

Un vânt puternic dinspre mare bătea peste ape. Bunica mea și-a pus mâna pe pălăria de paie, ca să nu-i fie smulsă și purtată spre cerul întunecat. Chiar dacă era încă dimineața devreme, deasupra capetelor noastre se adunau nori groși de ploaie.

— Bunică, am întrebat, ce-l face pe Zeul Mării mult mai puternic decât ceilalți zei?

— Marea noastră este o întruchipare a lui, a spus ea, și el este marea. Este puternic pentru că marea este puternică. Iar marea este puternică...

— Fiindcă el este, am terminat eu pentru ea.

Bunicii mele îi plăcea să vorbească în cimilituri.

Un mormăit surd de tunet a bubuit pe cer. Pietricelele de la picioarele noastre au fost luate de apă și spălate de valuri. Dincolo de orizont, s-a pornit o furtună. Turbioane din nori de praf și cristale de gheață se învârtteau în sus, într-o pâlnie de întuneric. Mi s-a tăiat răsuflarea. Un sentiment de așteptare înfiorată mi-a cuprins sufletul.

— Începe, a spus bunica.

Ne-am ridicat iute și am rulat covorașul de bambus, apoi am mers repede spre dunele care separau plaja de sat. Am alunecat în nisip, dar bunica m-a prins de mână ca să mă sprijine. Când am ajuns în vârf, m-am uitat, pentru ultima oară, în urmă.

Marea era în umbră. Norii de deasupra blocau lumina soarelui. Arăta ca din altă lume, atât de diferită de marea de dimineață, încât, deși stătusem lângă apă cu doar o clipă înainte, deodată mi s-a părut teribilă. În următoarele câteva săptămâni, furtunile aveau să devină din ce în ce mai înspăimântătoare și oricine s-ar fi aflat chiar și-n apropierea malului risca să fie înghițit de valuri. Urlau din ce în ce mai furioase, până dimineața, când norii se despărteau deasupra capetelor noastre, permițând unei scurte raze de soare să tragă cu ochiul, semn că sosise vremea sacrificării unei mirese.

— Ce îl înfurie atât de mult pe Zeul Mării? am întrebat-o pe bunica mea, care se oprise să privească peste apa întunecată. Noi suntem de vină?

S-a întors spre mine atunci, ochii ei căprui trădând o emoție puternică.

— Zeul Mării nu este supărat, Mina. Este pierdut. Așteaptă, în palatul lui de dincolo de această lume pe cineva suficient de curajos să-l găsească.

* * *

Mă ridic și trag aer adânc în piept. Ultimul lucru pe care mi-l amintesc este căderea în mare. Cu toate astea, nu mai sunt sub apă. Parcă m-am trezit în burta unui nor. O ceață albă acoperă lumea, împiedicându-mă să văd dincolo de propriii genunchi.

Stând în picioare, tresar când hainele mele, uscate și întărite de sare, îmi zgârie pielea. Din cutele fustei mi se desprinde cuțitul stră-străbunicii mele, lovind în cădere scândurile de lemn ale podelei. Când mă aplec să-l ridic, un fluturat colorat îmi atrage atenția.

Înfășurată în jurul palmei mele stângi, peste rana pe care am tăiat-o ca să-mi fac jurământul față de Zeul Mării, este o panglică.

O panglică de un roșu-aprins, din mătase. Un capăt îmi înconjoară mâna, dar celălalt pornește din centrul palmei mele spre exterior, ducând undeva în ceață.

O panglică ce plutește în aer. N-am mai văzut așa ceva niciodată, totuși știu ce trebuie să fie.

Firul Roșu al Sorții.

După cum spun poveștile bunicii mele, Firul Roșu al Sorții leagă o persoană de destinul ei. Unii chiar cred că te leagă de persoana pe care inima ta o dorește cel mai mult.

Joon, mereu romantic, credea că acest lucru este adevărat. El zicea că, atunci când a întâlnit-o prima dată pe Cheong, a știut că viața lui nu va mai fi niciodată la fel. A simțit, după felul în care mâna lui era atrasă în direcția ei, chemarea subtilă a destinului.

Și totuși Firul Roșu al Sorții este invizibil în lumea muritorilor. Panglica de culoare roșu-aprins din fața mea este cu siguranță *invizibilă*, ceea ce înseamnă...

Nu mai sunt în lumea muritorilor.

De parcă mi-ar fi simțit gândurile, panglica mă trage ferm. Cineva — sau ceva — mă trage către cealaltă parte, din ceață.

Frica încearcă să pună stăpânire pe mine, dar o resping cu o încăpățânată clătinare din cap. Celelalte mirese au trecut prin această încercare, așa că și eu trebuie să

îndur, dacă vreau să fiu un înlocuitor demn pentru Shim Cheong.

Dragonul m-a acceptat, dar, până nu vorbesc cu Zeul Mării, nu voi ști dacă satul meu este cu adevărat în siguranță.

Cel puțin, sunt mai pregătită decât majoritatea mi-reselor, înarmată așa cum mă aflu, cu cuțitul și poveștile bunicii mele.

Panglica flutură în aer, făcându-mi semn să merg înainte. Fac un pas și panglica se aprinde în palma mea într-o scânteiere de stele. Punând cuțitul în jachetă, urmez panglica prin ceața albă.

Împrejurul meu, lumea este liniștită și tăcută. Picioarele mele goale alunecă pe scândurile netede de lemn ale podelei. Întind mâna și degetele mele ating ceva solid — o balustradă. Trebuie să fiu pe un pod. Poteca se înclină într-o mică adâncitură, cedând locul unei străzi pietruite.

Aici aerul este mai dens, mai cald, plin de arome și mirosuri de mâncare. Prin ceață se profilează un șir de cărucioare. Cel mai apropiat are stive cu găluște fierte în vase de bambus. Alt cărucior are pești sărați, atârnați de cozi. Un al treilea este plin cu dulciuri — castane confiate și prăjituri pudrate cu zahăr și scorțișoară. Toate cărucioarele par abandonate. Nu se vede niciun vânzător ambulant. Mijesc ochii, încercând să disting formele mai întunecate, dar fiecare umbră se dovedește a fi doar un alt cărucior, un lanț de cărucioare care se întinde tot înainte, prin ceață.

Lăsând cărucioarele în urmă, intru pe o alee lungă mărginită de ospătării. Fumul de la focurile pentru gătit iese prin ușile deschise. O privire prin cea mai apropiată ușă dezvăluie o cameră unde sunt răspândite mese, pe

care sunt așezate feluri de mâncare, variind de la boluri mici cu condimente până la platouri mari cu păsări prăjite și pește. Perne strălucitoare sunt aranjate la întâmplare în jurul meselor, de parcă petrecăreții stătuseră confortabil, savurându-și mâncarea, cu doar câteva minute mai înainte. La intrare, perechi de sandale și papuci aranjate cu grijă sunt așezate în rând. Posesorii au intrat în ospătărie, dar n-au mai ieșit.

Mă dau înapoi din prag. Cărucioare fără proprietari. Bucătării fără bucătari. Pantofi fără oameni.

Un oraș al fantomelor.

Simt o adiere de răs pe ceafă. Mă întorc brusc, dar acolo nu e nimeni. Totuși simt ochi ațintiți asupra mea, nevăzuți și vigilenți.

Ce fel de loc este acesta? Nu este ca niciuna din poveștile pe care bunica mi le spunea despre orașul Zeului Mării — un loc unde spiritele și zeii mai mici se adună și petrec cu bucurie. Ceața acoperă tărâmul ca o mantie, blocând vederea și înăbușind sunetul. Trec peste poduri scurte, arcuite și cobor străzi abandonate, totul în jur este incolor și fad, în afară de panglică, dureros de strălucitoare, pe când o urmăresc tăind ceața.

Cum s-au simțit miresele Zeului Mării, trezindu-se într-un tărâm al cețurilor, cu doar o panglică strălucitoare drept ghid? Au fost multe cele care au venit înaintea mea.

A fost Soah, care avea cei mai frumoși ochi, încadrați de gene întunecate, ce păreau acoperite cu un strat greu de funingine. A fost Wol, la fel de înaltă ca un bărbat, cu trăsături puternice, chipeșă și cu o gură zâmbitoare. Și a mai fost Hyeri, care putea să înoate de două ori lungimea Râului Mare și care a rupt o sută de inimi când a plecat să se mărite cu Zeul Mării.

Soah. Wol. Hyeri. *Mina*.

Numele meu sună neînsemnat pe lângă al lor, aceste fete care părușeră, întotdeauna, mai vibrante decât viața însăși. Veniseră de departe pentru a se căsători cu Zeul Mării, din sate mai apropiate de capitală — sau chiar din capitală, în cazul lui Wol. Erau fete care nu s-ar fi aventurat niciodată în satul nostru amorțit, în nicio altă viață decât aceea care le-a impus să renunțe la felul în care o vedeau pe a lor. Aceste fete, aceste tinere, erau toate mai în vârstă decât mine. Aveau optsprezece ani când au fost alese să fie mirese. Au mers pe același drum ca și mine, acum. Mă întreb dacă erau emoționate sau speriate. Sau dacă speranța le-a înnebunit pe toate.

După o vreme ce mi s-a părut a fi de fapt ore de mers, cotesc după un colț și ies pe un fel de bulevard larg. Ceața este mai subțire aici. În sfârșit văd unde duce panglica. Zboară jos, în lungul bulevardului, plutind pe o scară mare și dispărând prin ușile deschise ale unui cadru masiv de poartă, roșu și auriu. Cu stâlpii ornați și acoperișul aurit, această poartă nu poate fi alta decât intrarea în palatul Zeului Mării.

Mă grăbesc să înaintez. Panglica începe să scânteieze și să vibreze, de parcă poate simți că mă apropii de capătul drumului.

Ajung la scări și urc o treaptă, apoi alta. Sunt pe cale de a trece peste pragul porții, când urechea mea prinde un sunet. Sunetul blând al unui clopoțel de vânt, atât de slab, încât, dacă lumea din jur nu ar fi fost acoperită de tăcere, poate că nu l-aș fi putut auzi. Sunetul venea de undeva din stânga mea, coborând scările și întorcându-se din nou în labirintul străzilor.

Fratele meu mai mare, Sung, crede că toți clopoștii de vânt sună la fel. Dar eu cred că pur și simplu nu are el răbdare să asculte. Zgomotul limbilor de bronz lovind în scoici sună diferit de ciocănitul staniului în clopotele de aramă. Vântul, de asemenea, are diferite grade de intensitate. Când vântul este supărat, clopoștii scot sunete ascuțite, stridente. Când este fericit, sunetele clopoștilor zboară împreună, într-un dans plin de energie.

Acest sunet, totuși, este diferit. Grav. Melancolic.

Cobor din nou scările. Panglica nu se împotrivesc, dar se lungește, urmându-mă.

Aud vocea bunicii mele în ureche. *În lumea spirite-lor există reguli, Mina. Alege-o cu grijă pe aceea pe care vrei să o încalci.* Există un motiv pentru care acest oraș este acoperit de ceață. Există un motiv pentru care eu nu pot călători prin el decât urmând panglica sortii. Dar sunetul clopoștelului este aproape și adevărul e că mi se pare că *l-am auzit* mai înainte.

Sunetul mă conduce la ușa unui mic magazin de lângă bulevard. Dau deoparte perdeaua aspră și intru, uluită de priveliștea minunată. Magazinul este plin cu sute și sute de salbe din clopoștii de vânt. Acoperă pereții și atarnă din tavan ca niște lacrimi. Unele dintre ele sunt rotunde și mici, făcute din scoici, ghinde și steluțe de tablă; altele sunt cascade mari de clopoștii din aur.

Și totuși, ca și în ceața albă, în magazin nu bate vântul.

Dar aș fi putut jura că am auzit un sunet. Ochii mei sunt atrași spre peretele îndepărtat unde, pe o nișă din centru, este așezat un singur clopoștel de vânt. O stea, luna și un clopoștel de cupru sunt întreșuate pe o sfoară

subțire de bambus. Este o construcție simplă pentru un clopoțel de vânt.

O recunosc imediat.

Eu am cioplit steaua dintr-o bucată de lemn ce plutea pe apă și am făcut luna dintr-o scoică albă, frumoasă, pe care o găsisem pe plajă. Clopoțelul l-am cumpărat de la un făurar ambulant, necăjindu-l în timp ce sunam fiecare clopoțel din căruța sa, unul după altul. Nu m-am mulțumit până când n-am găsit sunetul perfect.

Am petrecut o săptămână creând clopoțelul. Am vrut să-l atârn deasupra leagănului nepoatei mele, pentru ca ea să poată auzi vântul.

Dar s-a născut prea devreme. Dacă s-ar fi născut toamna, ar fi trăit. Însă, după cum știe toată lumea, copiii care se nasc în timpul furtunilor nu supraviețuiesc niciodată dincolo de prima lor suflare.

Sung a avut inima frântă.

Într-o furie pe care n-am mai simțit-o până atunci și nici de atunci înainte, am dus clopoțelii pe stânci, în afara satului nostru, și i-am aruncat peste marginea hăului. Am privit cum au căzut și s-au spulberat pe pietre. Ultima dată când am văzut clopoțelii erau spărți în bucăți purtate de mare.

Peste tot în jurul meu, clopoțelii din magazin încep să sune — legănându-se cumva în aerul fără vânt — până când magazinul devine un vaier de clinchete discordante.

Când clopotele de vânt sună fără vânt înseamnă că în jur sunt spirite.

Ies din magazin și sunetul clopoțelilor se atenuază. Dacă sunt spirite aici și sunt invizibile, privindu-mă, ce văd ele când se uită la mine?